

# Књига пророка Данила — сто четрдесет девети део

*Тајна Божија откривена: сједињење божанства и човечанства*

Jeff Pippenger

2024-03-21

Разматрали смо историју представљену у четрдесетом стиху једанаестог поглавља Данила. Сада се бавимо унутрашњом линијом историје унутар тог стиха, која представља историју протестантског рога звери из земље. Као полазну тачку користимо сједињење Језекиљевих двају штапова у тридесет седмом поглављу, да бисмо препознали тајну Божју, по Христу у сједињењу Његовог божанства са човештвом када стигне трећи анђео. Ред на ред, порука тајне Божје, за коју је Јован указао да се довршава за време оглашавања седме трубе, била је нарочито послата Лаодикији преко апостола Павла. Сведочанство Језекиља, Јована и Павла усклађује се са истом тајном Божјом која је била представљена у поруци Џоунса и Вагонера 1888. године, а то је била порука Лаодикији.

Јер хоћу да знате колику велику борбу имам за вас, и за оне у Лаодикији, и за све који нису видели лица мога у телу; да се утеше срца њихова, сједињена у љубави, и за свако богатство пуне сигурности разумевања, за познање тајне Бога, и Оца, и Христа; у коме су сакривена сва блага мудрости и знања. Колошанима 2:1–3.

Дело помирења, сједињавања два штапа божанства и човечанства, отпочело је када је дошао трећи анђео, али Павле се обраћа коначном и савршеном испуњењу сједињавања два штапа, које је тајна Божја. Стога он ту поруку поистовећује са поруком Лаодикији која је први пут дошла 1856. године, затим је поновљена 1888. године, а потом је нашла своје савршено испуњење 11. септембра 2001. године. Павле храм одређује у двострукој природи, када је изнео тајну Божју, која је требало да се доврши у оглашавању седме трубе. Он ту тајну дели на главу и тело.

И он је глава тела, Цркве; који је почетак, првенац из мртвих, да у свему он има првенство. Јер би воља Очева да у њему обитава сва пуноћа; и да кроз њега, успоставивши мир крвљу крста његова, помири са собом све, кроз њега, кажем, било што је на земљи, било што је на небесима. И вас, који сте некада били отуђени и непријатељи умом својим у злим делима, сада је ипак помирио у телу плоти његове кроз смрт, да вас изведе преда се свете и без мане и неукориве пред собом: ако само останете у вери утемељени и постојани, и не дате се одмакнути од наде јеванђеља које сте чули, које је проповедано свакоме створењу под небом, којему сам ја, Павле, постављен за служитеља; који се сада радујем у својим страдањима за вас, и допуњујем у своме телу оно што недостаје невољама Христовим за тело његово, које је Црква; које сам ја постављен за служитеља по домостроју Божијем који ми је дат за вас, да испуним реч Божију. Колошанима 1:18–25.

Христос је глава, која треба да има првенство у свему, а Његова црква је тело. Заједно, глава и тело представљају сједињење божанства са човечанством, а такође се указује и на још једну важну чињеницу. Однос главе и тела јесте такав да глава треба да има првенство над телом. Код човека, који је створен по Божјем облику, више силе (глава) треба да владају над нижим силама (телом). Заједно они чине једно биће, или, терминологијом храма који је Јован требало да измери, представљају Свето место (човечанство, тело) и Светињу над светињама (божанство, глава). Начин на који су ово двоје сједињени у „један штап“, или једно тело, јесте дело „измирења“. Павле наставља:

Којој сам ја постављен за слугу, по управи Божијој која ми је дата за вас, да испуним реч Божију; тајну која је била сакривена од векова и од нараштаја, а сада се објави светима његовим: којима Бог хтеде објавити какво је богатство славе ове тајне међу незнабошцима; а то је Христос у вама, нада славе: Њега ми проповедамо, саветујући свакога човека и учећи свакога човека у свакој мудрости, да покажемо свакога човека савршена у Христу Исусу: за што се и трудим, борећи се по његовом дејству, које у мени силно дела. Колошанима 1:25–29.

Савршенство сто четрдесет и четири хиљаде, које представља „свакога човека савршена у Христу“, јесте „тајна Божја“, која је сједињење божанства са човечанством, или, како то Павле исказује, јесте „Христос у“ човечанству, „нада славе“. У данима оглашавања Седме Трубе та тајна се довршава. Када Језекиљ поистовећује то сједињење, он употребљава два штапа, један за северно царство и један за јужно царство, да означи симболичку везу, која представља храм бројем „четрдесет шест“. Штап симболичке везе „четрдесет шест“ треба да се сједини са симболичком везом „двеста двадесет“.

Двеста двадесет је симбол божанства сједињеног са човечанством. Од објављивања Библије краља Џејмса 1611. године, до првог излагања Милерове поруке 1831, а потом и до објављивања те поруке 1833. године у Vermont Telegraph, протекло је двеста двадесет година. Милерова порука представљала је формализацију умножења знања које је произашло из Библије, када је књига пророка Данила била отпечаћена 1798. године. На почетном датуму, 1611. године, био је објављен божански документ, а на завршном датуму, 1831. године, људска публикација заснована на божанској истини која је била отпечаћена 1798. године.

Ta tri datuma ne predstavljaju samo dvesta dvadeset godina, već i strukturu hebrejske reči „Istina“, koja je sačinjena spajanjem prvog, trinaestog i poslednjeg slova hebrejskog alfabeta da bi se obrazovala reč „Istina“. Božansko izdanje na početku i ljudsko izdanje na završetku, a 1798. predstavlja umnoženje znanja koje bi ispoljilo klasu bezbožnih osoba koje su odbacile to znanje, te je tako predstavljalo trinaesto slovo, koje je simbol pobune. Ta veza od dvesta dvadeset godina uspostavljena je u pokretu prvog anđela, a pokret trećeg anđela pruža drugog svedoka.

Године 1776. објављен је божански документ, Декларација о независности, а двеста двадесет година касније, 1996. године, објављен је људски документ, часопис Time of the End. Тај људски документ проистекао је из умножења знања које је настало у време краја 1989. године, које је, као и 1798. године, произвело побуну против божанске поруке

представљене Декларацијом о независности. Умножено знање 1996. године указало је на будућност Америке док буде губила слободу и независност које је прогласила 1776. године, при ускоро долазећем закону о недељи. То пружа другог сведока да број двеста двадесет представља сједињење божанства са човечанством, а тај други сведок био је изнесен са потписом „Truth“, и био је представљен првим сведоком у историји првог анђела (првог), и другим сведоком у историји трећег анђела (последњег).

1776. година такође је означила почетак раздобља које је претходило стварном почетку звери земаљске као шестог царства библијског пророштва. У том припремном раздобљу, печат истине био је још једном препознат по 1776. години, која је означила почетак Сједињених Америчких Држава, а 1798. година означила је почетак Сједињених Америчких Држава као шестог царства библијског пророштва. У средишту те историје почетка и завршетка, 1789. година означила је средишње слово, када је тринаест колонија ратификовало Устав. Сваки од та три датума представља „говорење“ Сједињених Америчких Држава: Декларацијом независности 1776. године, Уставом 1789. године и Законом о странцима и побуну 1798. године. Та историја обухвата двадесет две године, што је десетак, или десети део од двеста двадесет, те стога такође представља симбол сједињења Божанства са човечанством.

Његово представљање јесте представљање историје звери из земље, која је приказана као она која почиње као јагње (божанство), а завршава као аждаја (човечанство). Година 1776. почиње Декларацијом независности, која означава божанство, а Закони о странцима и побуну представљају човечанство; и у тих двадесет и две године које су претходиле почетку владавине звери из земље као шестог царства библијског пророштва, типолошки је приказан прелаз од јагњета ка аждаји.

Почетак две хиљаде пет стотина и двадесет година суда над јужним царством Јудиним повезан је са почетком две хиљаде три стотине година из Данила, осмо поглавље, четрнаести стих. Гажење светиње и војске у Јуди почело је 677. године пре Христа, а пророштво о две хиљаде три стотине година отпочело је двеста двадесет година касније, 457. године пре Христа. Штап јужног царства Јудиног повезан је са симболом четрдесет и шест са северним царством, а такође је повезан и са две хиљаде три стотине година посредством везе од двеста двадесет.

Павле је тврдио да је служитељ управе Божје, а затим је управу чији је служитељ био одредио као тајну Божју, а то је Христос у вама, нада славе. Он се даље осврће на ову истину када пише Тимотеју.

И без сваке сумње, велика је тајна побожности: Бог се јави у телу, оправда се у Духу, показа се анђелима, проповеда се незнабошцима, верова се у свету, узнесе се у славу. 1. Тимотеју 3:16.

Павле овде каже да је тајна побожности Бог који се јавио у телу. Бог је Глава, а тело је тело. Тајна побожности је Христос у вернику; она је сједињење божанства са човечанством. Павле такође употребљава метафору брака, као што је то чинио и Осија.

Јер смо удови тела његова, од меса његова и од костију његових. Зато ће човек оставити оца свога и матер и прилепиће се жени својој, и биће њих двоје једно тело. Ова је тајна велика; а ја говорим о Христу и о цркви. Ефесцима 5:30–32.

У тридесет седмој глави, када Језекиљ препознаје савез последњих дана, који је обновљени савез са онима који су означени као сто четрдесет и четири хиљаде, он износи слику сједињавања два штапа. Та два штапа, ред по ред, обухватају Осијину и Павлову брачну метафору. Када су били сједињени, нису више имали бити два народа, него један народ, заувек.

И учинићу их једним народом у земљи, на горама Израиљевим; и један цар биће цар свима њима; и неће више бити два народа, нити ће се више икада разделити на два царства: нити ће се више скврнити својим идолима, ни својим гадостима, нити иједним од својих преступа; него ћу их избавити из свих њихових пребивалишта, у којима су згрешили, и очистићу их: и они ће ми бити народ, а ја ћу им бити Бог. Језекиљ 37:22, 23.

Спајање код Језекиља указује на време када више нису раздвојени, нити више греше, када су очишћени, и када је Бог њихов једини Бог, а они имају само једнога цара. Двадесет другог октобра, Весник завета изненада је дошао у храм да „очисти“ свој народ. Дошао је да прими царство, чији је народ, према Петру, тада требало да буде царство свештеника и царева. Тога дана је и женик дошао на свадбу, што је тајна коју Павле и Осија поистовећују, а која представља сједињење божанства са човечанством. Јован указује да ће та тајна, коју Павле означава као „Христос у вама, нада славе“, бити довршена у дане када затруби седми анђео.

Него у дане гласа седмога анђела, кад стане трубити, свршиће се тајна Божја, као што јави својим слугама пророцима. Откривење 10:7.

Седми анђео јесте треће тешко, које је наступило 11. септембра 2001. године. Седми анђео је почео да труби када је трећи анђео ступио на позорницу историје 1844. године, и надаље, али је побуна из 1863. спречила да дело буде довршено. Трећи анђео је дошао и седма труба је поново почела да звучи 11. септембра 2001. године, и овога пута „тајна Божја“ треба да буде „довршена“. Та „тајна“ је сједињење божанства са човечанством, које производи сто четрдесет и четири хиљаде, који потом постају Божји стег и војска. Из тог разлога, тридесет седма глава Језекиљева почиње тако што је Језекиљ одведен у долину мртвих сувих костију. Те кости представљају лаодикијски адвентизам 11. септембра 2001. године, и из тог разлога Павле своје јеванђеље о тајни Божјој упућује Лаодикијцима.

Јер хоћу да знате колику борбу имам за вас, и за оне у Лаодикији, и за све који не видеше лица мојега у телу; Да се утеше срца њихова, сједињена у љубави, и за свако богатство пуног поуздања разума, за познање тајне Бога и Оца и Христа; У коме су сакривена сва блага мудрости и знања. Колошанима 2:1–3.

Ово је такође опис који сестра Вајт повезује са мртвим сувим костима из Језекиља.

„Али ова сличност о сувим костима не односи се само на свет, него и на оне који су били благословени великом светлошћу; јер су и они слични костурима у долини. Имају

обличје људи, грађу тела; али немају духовни живот. Али прича не оставља суве кости само повезане у људске облике; јер није довољно да постоји склад удова и црта. Дах живота мора оживети тела, да би могла стајати усправно и покренути се на делатност. Ове кости представљају дом Израиљев, цркву Божју, а нада цркве јесте оживљујући утицај Светога Духа. Господ мора дунути на суве кости, да би оживеле.“

„Duh Božji, sa svojom životvornom silom, mora biti u svakom ljudskom oruđu, da bi svaki duhovni mišić i svaka tetiva bili u upotrebi. Bez Svetoga Duha, bez daha Božjega, nastupa obamrlost savesti, gubitak duhovnog života. Mnogi koji su bez duhovnog života imaju svoja imena u crkvenim knjigama, ali nisu upisani u Jagnjetovu knjigu života. Oni mogu biti pridruženi crkvi, ali nisu sjedinjeni sa Gospodom. Mogu biti marljivi u izvršavanju određenog skupa dužnosti i mogu se smatrati živima; ali mnogi su među onima koji imaju „ime da su živi, a mrtvi su.“

„Ако не дође до истинског обраћења душе Богу; ако животворни дах Божји не оживи душу за духовни живот; ако они који исповедају истину не буду покретани начелом рођеним с неба, нису рођени од нераспадљивог семена које живи и остаје довека. Ако се не уздају у Христову праведност као у своју једину сигурност; ако не подражавају Његов карактер, не труде се у Његовом духу, они су наги, нису одевени у хаљину Његове праведности. Мртви се често приказују као живи; јер они који остварују оно што називају спасењем према сопственим замислима, немају Бога који у њима чини да хоће и творе по Његовој благој вољи.“

„Ова класа је верно представљена долином сувих костију коју је Језекиљ видео у визији.“ Review and Herald, January 17, 1893.

Лаодикијска порука је први пут била изнесена адвентизму 1856. године, управо оне године када је Господ отворио све већу светлост о „седам времена“ из двадесет шестог поглавља Левитске књиге. Порука из 1856. године, састављена од унутрашње поруке која је позивала на покајање, и спољашње пророчке поруке, била је одбачена 1863. године. Лаодикијска порука о тајни „Христос у вама, нада славе“, била је поновљена 1888. године преко старешина Џонса и Вагонера, а и ту поруку је сестра Вајт такође препознала као поруку Лаодикији.

Ред по ред, тридесет седма глава Језекиља почиње тиме што је Језекиљ духовно пренесен на 11. септембар 2001. године, где му је дат поглед на лаодикејски адвентизам, који је мртав у гресима и преступима. Речено му је да објави две различите пророчке поруке. Прва производи састављање, али су тела и даље мртва. Друго пророчанство позива да порука о „четири ветра“ удахне живот у кости. Порука о четири ветра јесте порука запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде, која указује на четири анђела који држе четири ветра. Сестра Вајт те четири ветра поистовећује са „разјареним коњем“, који настоји да се отргне, јер је задржаван. Разјарени коњ ислама настоји да се отргне и донесе смрт и разарање на свом путу, као што је учинио 11. септембра 2001. године, и биће поново пуштен на слободу при недељном закону који ускоро долази.

Та порука доводи мртва тела у јединствену војску која стоји на својим ногама. Та јединствена војска бива подигнута на своје ноге као одговор на поруку седмог анђела, јер ће се у дане кад седми анђео затруби испунити тајна брака сто четрдесет и четири хиљаде са Христом.

Затим је Језекиљу показано спајање два штапа која постају један народ. Та два штапа јесу северно царство Израела и јужно царство Јуде, који се сједињују као један народ на завршетку својих узајамних периода расејања од две хиљаде пет стотина и двадесет година. Њихов узајамни завршетак производи духовни храм, представљен са четрдесет и шест година на почетку и на крају узајамних времена расејања.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

„И уранише ујутру, и изиђоше у пустињу Текојску; и кад излажаху, стаде Јосафат и рече: Чујте ме, Јудо и становници Јерусалима; верујте у Господа Бога свога, и утврдићете се; верујте пророцима Његовим, и бићете срећни. 2. Дневника 20:20.“

„Верујте у Господа Бога свога, и утврдићете се; верујте пророцима његовим, и напредоваћете.“

„Исаија 8:20. ‘К закону и сведочанству; ако не говоре према овој речи, то је зато што у њима нема светлости.’“

„Овде су пред Божји народ постављена два текста: два услова за успех. Закон који је изговорио сам Јехова, и дух пророштва, јесу два извора мудрости да воде Његов народ у сваком искуству. Поновљени закони 4:6. ‘То је ваша мудрост и ваш разум пред очима народа, који ће рећи: Заиста је овај велики народ mudar и разуман народ.’“

„Закон Божји и Дух пророштва иду руку под руку да управљају и саветују цркву, и кад год је црква то признала послушношћу Његовом закону, дух пророштва био је послат да је води путем истине.

„Откривење 12:17. ‘И разгневи се аждаха на жену, и отиде да се побије с осталим од семена њезина, који држе заповести Божје и имају сведочанство Исуса Христа.’ Ово пророштво јасно показује да ће црква остатка признавати Бога у Његовом закону и да ће имати пророчки дар. Послушност Божјем закону и дух пророштва одувек су разликовали прави Божји народ, а испит се обично даје на основу садашњих пројава.“

„У Јеремијино време народ није доводио у питање поруку Мојсија, Илије или Јелисеја, али је доводио у питање и одбацивао поруку коју је Бог послао преко Јеремије, све док њена сила и моћ нису биле узалуд потрошене и више није било лека осим да их Бог одведе у ропство.“

„Исто тако, у дане Христове, народ је увидео да је Јеремијина порука била истинита, и уверио је себе да би, да је живео у дане својих отаца, прихватио његову поруку, а у исто време одбацивао је Христову поруку, о коме су писали сви пророци.“

„Када се у свету појавила порука трећег анђела, која треба да открије Божји закон цркви у свој његовој пуноћи и сили, пророчки дар је такође одмах био обновљен. Овај дар је одиграо веома истакнуту улогу у развоју и даљем ширењу ове поруке.

„Пошто су се појавиле разлике у мишљењу у погледу тумачења Писма и метода рада, које су биле такве да уздрмају веру оних који верују у вест и доведу до неслоге у делу, дух пророштва је увек бацао светлост на насталу ситуацију. Он је увек доносио јединство мисли и склад деловања телу верника. У свакој кризи која је настајала у развоју вести и расту дела, они који су чврсто стајали уз Божји закон и светлост Духа пророштва однели су победу, и дело је напредовало у њиховим рукама.“ Loma Linda Messages, 34.